

Turista út Seregély Istvánnal

Seregély érsek úrra emlékezem

Seregély érsek úrra emlékezve idézem fel ezt a turista utat. Érsek úr mindig nagy utazó volt. „Ha forgott alattam a kerék, akkor már jól éreztem magam” – mondta egy alkalommal. Néhányszor utazhattam vele, és ez mindig nagy élmény volt. Kiválóan fölkészült az útra és tudta, hogy mit kell okvetlenül megnézni. Egy ilyen „rendhagyó” utunkról szól ez az írás és megemlékezés.

Érsek úr a szombathelyi főplébánia káplánja volt 1971-ben és jó kapcsolatban volt az IBUSZ utazási irodával. Tudomására hozták, hogy van egy nagyon jó és olcsó út a Szovjetunióba. Azért olcsó, mert pártfunkcionáriusoknak, KISZ vezetőknek szervezték. Maradt még két üres hely, volna-e kedve „társulni” ehhez a csoporthoz. Vonattal és repülővel Kiev, Leningrád, Moszkva az úti cél. Látnivaló lesz bőven, esetleg a „társaság” okoz némi nehézséget... Természetesen elfogadta a lehetőséget és beszervezett társnak engem. (Olaszjai plébános voltam akkor).

1971. okt. 5-13-ig tartott az út. Vonattal indultunk. Első meglepetés: négyes fülke, egyik társunk egy gyárigazgató, akinek már 1941-ben pártkönyve volt, a másik a gyár fiatal párttitkára. Szép együttes... Ők valószínűleg ekkor láttak közlő papot. Nagyon jó kapcsolat alakult ki elsősorban az idősebb igazgatóval, aki művelt, tréfálkozó ember volt. Érsek úrral azonnal megtalálta a kapcsolatot „műszaki” kérdésekben és sokat beszélgettek. Tudomásul vették, hogy időnként magunkra hagynak bennünket, ha misézni akarunk. Éjszakára is könnyen megegyeztünk az „emeleti” helyekkel kapcsolatban is. A nap „főrésze” az ebédlőbe való járás volt reggel, délben, este... A vonat pedig haladt. Annyira maradandó élménye lehetett az igazgatónak a velünk való együttlét, hogy haláláig üdvözlőlapot küldött mindkettőnknek karácsonykor.

Néhány érdekesség az utazással kapcsolatban. Kievből repülővel utaztunk Leningrádba. Előző nap zuhant le a repülőtéren egy gép. Idegenvezetőnk (kárpátaljai magyar), aki várt bennünket jelen volt a katasztrófánál. Ezt tudtuk és nagyon rossz volt a hangulata a társaságnak. Az idegenvezetőt nem engedték beszélni az esetről.

Leningrádban sok élményben volt részünk. Először is, meg akartuk keresni az egyetlen működő katolikus templomot a lourdesi Szűzanya templomát. Címét tudtam. Megtaláltuk. A csengetésre ijedten jött egy férfi és bemutatkozott: ego sum sacristia (sic !). Utána jött azonnal (reverendáját gombolva) a plébános. Mindig csak

Árpád-házi Szent Erzsébet Plébánia, Kőrmend

Turista út Seregély Istvánnal

a „sacristia” jelenlétében volt hajlandó beszélni velünk, négy szemközt sohasem. Németül és oroszul értettük meg magunkat. Megengedte, hogy az oldalkápolnában misézhetünk. Ez nagy öröm volt számunkra. Volt itt egy vendégkönyv, eléggé furcsa beírásokkal. Búcsúzáskor Érsek úr szentképeket akart adni a plébánosnak, de ő csak a „sacristia” jelenlétében merte elfogadni.

Jelen voltunk egy vasárnapi szentmisén is. Szép számmal voltak hívek (a négy-milliós városban egyetlen templom!). Latinul folyt a szentmise szentbeszéd nélkül. Az áldozás a padok között történt. A „sacristia” a szentmise alatt áhítatosan térdelt a szentélyben, de áldozásra fölment a kórusra, hogy lássa kik áldoznak.

Vasárnap az ortodox templomban Nikodim metropolita mondott misét. 10 órakor kezdődött és 1/2 1-kor még tartott. Megvártuk a kivonulást. Igyekeztem a metropolita közelébe tolni és Érsek úr fényképet is készítettem rólunk.

Mivel egyik délelőtti szabad program volt, fölkerestük az Ermitázs egyik osztályvezető helyettesét, akivel Érsek úr Magyarországon ismerkedett meg. Társbérletben lakott. (Tudott hetes társbérletről is...) Figyelmeztetett, hogy mi három világvárost láttunk, de az ország belsejében nem ez a helyzet.

Moszkvában néhány „veszélyes” és „illegális” műveletet hajtottunk végre. Lehetőség nyílt a Lenin mauzóleum megtekintésére. Ez fél napos sorban állással járt. A csoport tagjainak legnagyobb része ezt vállalta is. Mi természetesen „lemondunk róla” és elhatároztuk, hogy kimegyünk Zagorszkba. (Sem vezetőnknek, sem társainknak erről nem szóltunk.) A helyi járatú vonattal mentünk ki. Eléggé furcsán nézhetünk ki, mert nagyon megnéztek bennünket a vonaton. Féltünk is, hogy valaki esetleg jelent bennünk... Zagorszkban megnéztünk minden szépséget, amit csak lehetett. Érsek úr sok szép képet is készített a csodálatos kupolás templomokról. Láttunk sok mindent, amit turistáknak nem mutatnak meg. (A „mellékhelyiség” kis tenger volt, nem lehetett megközelíteni...) Ezután siettünk vissza, mert este a kongresszusi palotában a „Hattyúk tavát” mutatták és ezt nem akartuk elszalasztani. Természetesen senkinek sem „dicsekedtünk el” kirándulásunkkal...

Leningrád után volt egy sikertelen próbálkozásunk is, amely valószínűleg mégis szerencsés volt. Elhatároztuk, hogy felkeressük a moszkvai katolikus templo-

Árpád-házi Szent Erzsébet Plébánia, Kőrmend

Turista út Seregély Istvánnal

mot. Nagyon sematikus térképünk volt Moszkváról. Valószínűleg csak a nagy utak voltak rajta. Mi már két óra hosszat gyalogoltunk és a térkép szerint még nagyon messze voltunk a templomtól. Kénytelenek voltunk visszafordulni, hogy estére hazaérjünk. Talán ez volt a szerencsénk. Leningrádban ugyanis említettük, hogy Moszkvában fölkeressük a katolikus templomot. Nagyon valószínű, hogy ezt jelentették is és biztosan „vártak” volna minket. Ebből csak bonyodalom származott volna, hiszen „illegálisan” csavarogtunk minden engedély nélkül.

Befejezésül még egy élményt elevenítek fel. Érsek úr nagyon jól „földerítette” Moszkvát, hamar kiismerte magát, és jól ismerte a metró vonalakat is. Ez nagy szó, mert a megállók csak Cirill betűkkel voltak jelezve. Egyik vacsora alkalmával megemlítette a társaságnak, hogy elvisz bennünket metrón egy kis városnézésre. Mindenki Örömmel fogadta. A baj onnan származott, hogy ezen az estén vodkát is kaptunk és ez annyira „feldobta” a társaságot, hogy alig lehetett bírni velük. Ez átszálláskor, lezálláskor nagyon kellemetlen volt, mert ha valaki lemarad, bizony sohasem talál haza. Hála Isten a csapat mindkettőnk megkönnyebbülésére „hiánytalanul” hazaérkezett.

Megérkeztünk Budapestre. A társaság tagjai már szinte tettelegességig menő hangulatban voltak, perlekedtek, veszekedtek. A vonaton való hosszú „zártság” nagyon megviselte őket. Mi négyen nagyon vidámak voltunk és szívélyesen búcsúztunk el két társunktól. Az igazgatóval haláláig kapcsolatban maradtunk.

Ennek az útnak felelevenítésével emlékezem Érsek úrra. Tudom, hogy ezen út óta számtalan érdekesebb útja és élménye volt püspöki szolgálata során. Nagyon sokszor járt Lourdes-ban, de „mostani útja során” Gazdája várta hűséges szolgálóját.

Horvátnádajla, 2019. január 5.

Dr. Gyürki László
nyugalmazott plébános

